

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 514/2016
12.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Н. и др, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чл. 33. и 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Н., адвоката Б.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 76/14 од 12.05.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 699/15 од 08.12.2015. године, у седници већа одржаној 12.05.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Н., адвоката Б.Б., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 76/14 од 12.05.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 699/15 од 08.12.2015. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Панчеву К 76/14 од 12.05.2015. године окривљени Д.У. и Р.Н. су оглашени кривим да су извршили кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чл. 33. и 61. КЗ, док је окривљени Д.У. оглашен кривим да је извршио још једно кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, а окривљени Р.Н. и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ. Суд им је најпре за наведена кривична дела утврдио појединачне казне затвора и то окривљеном Д.У. за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чл. 33. и 61. КЗ казну затвора у трајању од две године, за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ казну затвора у трајању од једне године, па га је затим осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и десет месеци, у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 07.10.2011. године до 19.07.2012. године, док је окривљеном Р.Н. за извршено кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чл. 33. и 61. КЗ утврдио казну затвора у трајању од две године, а за кривично дело из члана 348. став 1. КЗ казну затвора у трајању од девет месеци и новчану казну у износу од 60.000,00 динара, па га је затим осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и седам месеци и новчану казну у износу од 60.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана, а у случају да исту не плати новчана казна ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких 1.000,00

динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим што му се у изречену казну затвора има урачунати време проведено у притвору од 29.09.2011. године до 19.07.2012. године. Истом пресудом оштећени су ради остваривања имовинскоправних захтева упућени на парнични поступак, а окривљени Д.У. је ослобођен од плаћања трошкова кривичног поступка, док је окривљени Р.Н. обавезан да сноси трошкове кривичног поступка на име судског паушала у износу од 2.000,00 динара, које је дужан да плати у року од 30 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Према окривљеном Р.Н. изречена је мера безбедности одузимања предмета ближе означених у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 699/15 од 08.12.2015. године, делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног Д.У. и Р.Н. преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву К 76/14 од 12.05.2015. године, тако што је Апелациони суд у Београду окривљене Д.У. и Р.Н. огласио кривим да су извршили кривично дело тешка крађа у продуженом трајању из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. КЗ, а у односу на радње описане од тачке 1. до 8. изреке у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ, при чему је окривљеног Р.Н. огласио кривим и да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, па је затим Апелациони суд у Београду окривљеног Д.У. осудио на казну затвора у трајању од једне године и десет месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 07.10.2011. године до 19.07.2012. године, а окривљеном Р.Н. је најпре утврдио појединачне казне затвора и то за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чл. 33. и 61. КЗ казну затвора у трајању од једне године, а за кривично дело из члана 348. став 1. КЗ казну затвора у трајању од девет месеци и новчану казну у износу од 60.000,00 динара, па га је затим осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и осам месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 29.09.2011. године до 19.07.2012. године и новчану казну у износу од 60.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од правноснажности пресуде, а у случају да исту не плати суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци. Према окривљеном Р.Н. изречена је мера безбедности одузимање предмета ближе назначених у изреци пресуде. Оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу, док је окривљени Д.У. ослобођен од плаћања трошкова кривичног поступка, а окривљени Р.Н. је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка на име судског паушала у износу од 2.000,00 динара које је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднела бранилац окривљеног Р.Н., адвокат Б.Б., због повреде закона из члана 438. став 2. тач. 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног Р.Н. ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1) у вези чл. 33. и 61. КЗ или да укине побијану другостепену пресуду и предмет врати том суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане песуде донете уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тач. 2) и 3) ЗКП. У захтеву наводи да окривљени Р.Н. јесте признао извршење кривичног дела из члана 348. став 1. КЗ, али да приликом утврђивања казне затвора за то дело суд није поступио у складу са одредбом члана 16. став 2. ЗКП, односно није у довољној мери и са дужном пажњом ценио друштвену опасност кривичног дела и све околности конкретног случаја, те му је престрого за то дело одмерио казну затвора у трајању од девет месеци. Бранилац сматра да у односу на кривично дело тешка крађа у продуженом трајању суд није са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете или иду у корист окривљеног у смислу члана 16. став 2. ЗКП, јер по оцени браниоца не постоји ниједан материјални доказ који би на несумњив начин непобитно указивао да је Р.Н. извршио било коју радњу кривичног дела тешка крађа у продуженом трајању која му се ставља на терет, те да је у том смислу суд био у обавези да у смислу члана 88. ЗКП провери истинитост признања односно одбране окривљеног Д.У., која је више него очигледно била усмерена на избегавање сваке одговорности и пребацивање одговорности на окривљеног Р.Н., због чега су разлози дати у побијаним пресудама, по оцени браниоца, у знатној мери противречни. Поред тога, бранилац истиче да се поставља питање да ли је суд могао да узме исказ окривљеног Д.У. као веродостојан, с обзиром на налаз и мишљење вештака неуропсихијатра који је утврдио да код овог окривљеног постоји заосталост душевног развоја степена лаке менталне ретардације и дисоцијалног поремећаја личности, као и ментални поремећај и поремећај понашања услед употребе алкохола.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног поред истакнутих битних повреда одредаба кривичног поступка указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тач. 2) и 3) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Р.Н., оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**